

Arrest

nr. 133 019 van 12 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 30 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. DE MEYER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 30 januari 2014, in functie van haar meerderjarige Nederlandse dochter, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 30 april 2014 nam de burgemeester van de stad Antwerpen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 4 juni 2014 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van

een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30/01/2014 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voornaam: [C.]

Nationaliteit: Suriname

[...]

om volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk attest onvermogen uit het land van herkomst en bewijs ten laste in het verleden.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het administratief dossier blijkt dat hij/zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art 52, §3 van het KB van 8 oktober 1981.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het gelijkheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

"Dat in casu de bestreden beslissing schending uitmaakt van richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, zoals vervangen door richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG.

Verzoekster wil dienaangaande verwijzen naar het arrest Chen (C-200/02) dd. 19 oktober 2004 van het Hof van Justitie. In dat laatste arrest oordeelde het Hof van Justitie immers dat de illegaal verblijvende moeder van een (minderjarige) EU-burger recht heeft op een verblijfsrecht in een andere lidstaat, voor zover die ouder daadwerkelijk zorg draagt voor de EU-burger.

Dat verzoekster, als moeder van en zorg dragend voor haar Nederlandse kinderen, a fortiori wel degelijk verblijfsrecht heeft in België.

Verzoekster wil verwijzen naar de arresten van 26 september 2013 van het Grondwettelijke Hof waarin gesteld wordt dat er een uitgebreider recht op gezinshereniging moet zijn voor een Unieburger !!!"

3.1.2.1. Allereerst dient de Raad erop te wijzen dat de richtlijn 2004/38/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit echter niet aan.

Daarnaast moet worden geduid dat verzoekster op 30 januari 2014 een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende in functie van P.S.F., haar meerderjarige Nederlandse dochter. Zij kan, nu zij geen recht op verblijf in functie van een minderjarig kind liet gelden, dan ook niet aanvoeren dat verweerder bij de beoordeling van haar aanvraag rekening had dienen te houden het arrest Chen (HvJ 19 oktober 2004, C-200/02) van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof). In dit arrest wordt door het Hof immers enkel een standpunt ingenomen omtrent het recht op verblijf dat derdelanders kunnen laten gelden in functie van hun minderjarige kinderen die burgers van de Unie zijn en het recht op verblijf in hoofde van minderjarige burgers van de Unie die zich naar een andere lidstaat begeven.

Ten overvloede moet worden opgemerkt dat verzoeksters minderjarige kinderen niet tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werden toegelaten op basis van de vaststelling dat verzoekster niet aantoonde dat zij beschikt over een ziektekostenverzekering en over bestaansmiddelen die toereikend zijn om te voorkomen dat deze minderjarige kinderen ten laste komen van de overheidsfinanciën, zodat verzoekster evenmin kan voorhouden dat zij – gelet op de in het arrest Chen ontwikkelde redenering – een recht op verblijf heeft als ouder die daadwerkelijk zorgt voor deze kinderen.

Verzoeksters verwijzing naar de richtlijn 2004/38/EG en naar het arrest Chen laat niet toe vast te stellen dat de bestreden beslissingen door enig gebrek zijn aangetast.

3.1.2.2. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.2.3. In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van het gelijkheidsbeginsel en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet kan het volstaan op te merken dat zij nalaat op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom zij van oordeel is dat dit rechtsbeginsel en deze Grondwetsbepalingen zijn geschonden, zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij stelt het volgende:

“Dat verzoeksters kinderen over de Nederlandse nationaliteit beschikken.

Dat verzoekster samen met haar drie kinderen (waarvan twee minderjarig) een hecht gezin vormt (cf. stuk 2).

Dat, als gevolg van het verzoeksters betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoekster en haar kinderen niet langer op het Belgische grondgebied mogen verblijven.

Dat dit een verregaande ingreep is op hun recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voorzover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken.

Dat beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat het recht van verzoekster op haar privé-en gezinsleven, meer bepaald haar verblijf in België samen met haar drie kinderen geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht poogde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Evenmin blijkt dat verweerder een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoekster in België.”

3.2.2.1. De Raad kan slechts vaststellen dat niet blijkt dat verzoeksters kinderen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werden toegelaten of gemachtigd, zodat niet kan worden ingezien op welke grond zou kunnen worden besloten dat de bestreden beslissingen tot gevolg hebben dat het gezinsleven van verzoekster met haar kinderen wordt verstoord. De bestreden beslissingen hebben verder geenszins tot gevolg heeft dat verzoekster zelf enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen en verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve – laat staan een disproportionele – inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoekster of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekster toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. Het proportionaliteitsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoekster toont met haar uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding evenwel niet aan, zodat ook geen schending van dit beginsel van behoorlijk bestuur kan worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 6, 9, 19 en 27 het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Haar betoog luidt als volgt:

“Het is in het belang van de drie kinderen van verzoekster dat hun verblijf en het verblijf van haar moeder in België toegelaten wordt om als zodanig het bestaan en de samenwoning van een werkelijk en effectief gezin veilig te stellen.

Overeenkomstig het Kinderrechtenverdrag dient het belang van het kind voorop te staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan en moet de overheid de rechten, plichten en verantwoordelijkheden van ouders en voogden respecteren (artikelen 3 en 5).

Artikel 9 het Kinderrechtenverdrag bepaalt tevens dat het kind recht heeft om bij de beide ouders te leven en op omgang met beide ouders indien het kind van een of beide ouders gescheiden is.

Dat derhalve verweerder gehouden was, gelet op de Nederlandse nationaliteit van verzoeksters kinderen, en gelet op het belang van het kind (welke in alle omstandigheden dient te primeren), het verblijf van meer dan drie maanden van verzoekster (en haar kinderen) in België toe te staan.

Dat bij het nemen van een beslissing ten aanzien van verzoekster (en haar kinderen) geenszins verweerder heeft rekening gehouden met het belang van de kinderen en de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag.”

3.3.2. De Raad dient te benadrukken dat de artikelen 6, 9, 19 en 27 wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

Tevens moet worden gesteld dat niet blijkt dat de bestreden beslissingen op zich tot gevolg hebben dat verzoekster en haar kinderen van elkaar gescheiden dienen te leven of dat de omgang van verzoekster met haar kinderen bemoeilijkt wordt en dat het uitgangspunt van verzoeksters grief dus enige grond heeft.

Daarenboven kan zelfs niet zonder meer worden besloten dat verzoekster enig belang heeft bij haar middel, aangezien de vordering niet mede namens haar minderjarige kinderen werd ingediend (RvS 9 november 1994, nr. 50.131) en het Kinderrechtenverdrag geen rechten verleent aan meerderjarige personen.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK